

УДК 007:316.776.23:355

DOI <https://doi.org/10.32689/maup.philol.2026.1.23>

Іван УРМАНЕЦЬ

аспірант кафедри журналістики,

Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка,

iurmanets@gmail.com

ORCID: 0009-0004-5442-1350

Олеся МЕДИНСЬКА

кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри журналістики,

Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка,

medynskao@ukr.net

ORCID: 0000-0002-3769-163X

НАРАТИВНІ МОДЕЛІ ТА МУЛЬТИМЕДІЙНІ ІНСТРУМЕНТИ ІСТОРІЙ ПРО РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКУ ВІЙНУ В ОНЛАЙН-МЕДІА

У статті проаналізовано трансформацію сучасного українського медіапростору в умовах повномасштабної війни та обґрунтовано доцільність розгляду воєнного сторителінгу як інструменту формування колективної пам'яті та інформаційної стійкості держави. Особливу увагу приділено функціонуванню онлайн-медіа у контексті гуманоцентричного висвітлення подій, де статистичні дані про бойові дії трансформуються у персоналізовані наративи, що дозволяють зберігати залученість аудиторії та мінімізувати «втому від новин».

Метою статті є теоретичне осмислення та структурно-функціональна класифікація моделей воєнного сторителінгу в сучасному цифровому середовищі на прикладі провідних медіаплатформ. Методологічну основу дослідження становить якісний контент-аналіз та дискурс-аналіз медіатекстів із використанням інтерпретативного підходу, що дозволяє розглядати журналістські матеріали не лише як інформаційні продукти, а як форми соціальної взаємодії, етичного посередництва та психосоціальної підтримки. У роботі застосовано порівняльний метод для виявлення відмінностей між емпатійною, мобілізаційною та архівною стратегіями репрезентації воєнного досвіду.

Емпіричну базу дослідження становить репрезентативна вибірка з 289 матеріалів онлайн-медіа «Hromadske», «Українська правда» та «Суспільне» за період 2022–2025 років. Аналіз охоплює відеорепортажі, інтерактивні лонгріди та мультимедійні проекти, що документують досвід військових і цивільних осіб. Наукові засади дослідження доповнюють концепції «журналістики травми» та міжнародні стандарти репортування в гарячих точках, що дозволяє зіставити практики вітчизняних медіа з глобальними тенденціями цифрової журналістики.

Наукова новизна статті полягає у виокремленні типологічних моделей воєнного нарративу: «медіа як свідок», «інформаційно-аналітичний хаб» та «національний архіваріус», а також у доведенні ефективності кросплатформової адаптації контенту для утримання уваги аудиторії. Обґрунтовано, що залучення декількох медіаплатформ із різними редакційними підходами забезпечує валідацію статистичних даних та дозволяє сформувати цілісну картину медіатизації війни. Доведено, що інтеграція мультимедійних інструментів залучення (інфографіки, відеосвідчень, аудіоцитат) посилює соціальний вплив медіа та сприяє формуванню національної ідентичності через спільне проживання травми.

У висновках наголошено, що робота онлайн-медіа з воєнними історіями є зразком переходу від оперативного інформування до стратегічної комунікації, спрямованої на зміцнення суспільної солідарності. Констатовано, що модель «чистої» прямої мови без надмірної інтерпретації журналістом є найбільш автентичним засобом фіксації воєнної реальності. Перспективи подальших досліджень пов'язані з аналізом еволюції жанрових моделей у довгостроковій перспективі та вивченням впливу мультимедійного сторителінгу на міжнародну підтримку України.

Ключові слова: воєнний сторителінг, воєнний контент, онлайн-медіа, наративні моделі, мультимедійні інструменти, лонгрід, інфографіка, медіаплатформа, медіа, інформаційний простір.

Ivan Urmanets, Olesia Medynska. NARRATIVE MODELS AND MULTIMEDIA TOOLS FOR STORIES ABOUT THE RUSSIAN-UKRAINIAN WAR IN ONLINE MEDIA

The article analyzes the transformation of the modern Ukrainian media space under the conditions of full-scale war and substantiates the expediency of considering war storytelling as a tool for forming collective memory and the state's information resilience. Particular attention is paid to the functioning of online media in the context of human-centered event coverage, where statistical data on combat operations are transformed into personalized narratives that allow for maintaining audience engagement and minimizing "news fatigue."

The goal of the article is the theoretical understanding and structural-functional classification of war storytelling models in the modern digital environment, using leading media platforms as examples. The methodological basis of the study is qualitative content analysis and discourse analysis of media texts using an interpretative approach, which allows considering journalistic materials not only as information products but as forms of social interaction, ethical mediation, and psychosocial support. The comparative method is applied in the work to identify differences between empathic, mobilization, and archival strategies for representing the war experience.

The empirical base of the research consists of a representative sample of 289 materials from the online media "Hromadske," "Ukrainska Pravda," and "Suspilne" for the period 2022–2025. The analysis covers video reports, interactive long-reads, and multimedia projects documenting the experiences of military personnel and civilians. The scientific framework of the study is complemented by the concepts of "trauma-informed journalism" and international standards for reporting in hot spots, which allows for comparing the practices of domestic media with global trends in digital journalism.

The scientific novelty of the article lies in the identification of typological models of the war narrative: "media as a witness," "information-analytical hub," and "national archivist," as well as in proving the effectiveness of cross-platform content adaptation for retaining audience attention. It is substantiated that involving several media platforms with different editorial approaches ensures the validation of statistical data and allows for forming a holistic picture of the mediatization of war. It is proven that the integration of multimedia engagement tools (infographics, video testimonies, audio quotes) strengthens the social impact of the media and contributes to the formation of national identity through the shared experience of trauma.

The conclusions emphasize that the work of online media with war stories is an example of the transition from rapid reporting to strategic communication aimed at strengthening social solidarity. It is stated that the model of "pure" direct speech without excessive journalistic interpretation is the most authentic means of recording the reality of war. Prospects for further research are related to the analysis of the evolution of genre models in the long term and the study of the impact of multimedia storytelling on international support for Ukraine.

Key words: war storytelling, war-related content, online media, narrative models, multimedia tools, longreads, infographics, media platform, media, information space.

Постановка проблеми. Сучасний український медіапростір функціонує в умовах безпрецедентних викликів, спричинених повномасштабною війною, де інформаційна сфера стала стратегічним полем протистояння. Медіа сьогодні виконують не лише комунікативну, а й безпекову та соціальну функції, безпосередньо впливаючи на формування колективної пам'яті та суспільної стійкості. Проблематика дослідження охоплює перетин журналістики, психології та права. В умовах агресії мова трансформувалася з інструменту опису реальності у засіб мобілізації та зброю. Як зазначається у науковій монографії «Мова і війна» [4], мовні практики часто стають об'єктом лінгвоюрідичного аналізу через їх використання у злочинах проти національної безпеки (виправдання агресії, розпалювання ворожнечі). Водночас українська мова набула статусу ключового маркера ідентичності за принципом «свій – чужий», протиставляючи українські цінності російському імперському проєкту.

Особливої ваги набувають онлайн-медіа, які завдяки інтерактивності та емоційним форматам оперативно трансформують воєнну реальність у наративи. Саме цифрові платформи стали основним простором для боротьби з дезінформацією, фіксації воєнних злочинів та документування досвіду військових і цивільних.

Актуальність дослідження зумовлена потребою комплексного аналізу воєнного сторителінгу на прикладі таких провідних

медіа, як «Hromadske», «Українська правда» та «Суспільне». Це дозволить визначити роль медійних історій у зміцненні інформаційної безпеки та підтримці національної ідентичності в умовах тривалої агресії.

Аналіз останніх досліджень. У сучасному науковому дискурсі медіа розглядаються не лише як канали передачі інформації, а й як інструменти конструювання смислів, ідентичностей та колективної пам'яті, що особливо інтенсивно проявляється в «гарячих точках» [5]. Важливим напрямом є уточнення термінологічних меж, зокрема розмежування «військової журналістики» (висвітлення діяльності армії) та «воєнної журналістики» як комплексного відображення збройних конфліктів у гуманітарному та культурному вимірах [7]. У межах етичних студій аналізується трансформація стандартів у кризових умовах: науковці переосмислюють концепт нейтральності, доводячи, що в умовах збройної агресії «абсолютна безсторонність» може фактично легітимізувати насильство [8]. Паралельно вивчається технологічна адаптація медіа: еволюція ролі кореспондентів, перехід до мультимедійності, персоналізація контенту та автоматизація виробництва [11; 14].

У цьому контексті воєнні історії в онлайн-медіа постають як результат поєднання технологічних інновацій, жанрової гнучкості та потреб аудиторії. Значний масив наукових праць присвячено наративному виміру інформаційних процесів: глобальним стра-

тегіям впливу, типології медійних нарративів та аналізу російських пропагандистських операцій [2; 3]. Сучасний науковий дискурс акцентує на теорії нарративу в цифрових медіа як ключовому механізмі конструювання воєнної реальності [9; 10]. Особливого значення набуває концепція «журналістики травми» (trauma-informed journalism), яка передбачає етичну та психологічну підготовку медіатора до комунікації з постраждалими [12; 18]. Зазначені підходи доповнюються аналізом синтаксичних засобів вираження агресії та незгоди в українському сегменті соцмережі «Фейсбук», як чинника емоційної поляризації суспільства [6].

Медіатизація війни та інформаційно-психологічний вимір конфлікту активно осмислюються в міжнародному контексті протидії гібридній агресії, зокрема в матеріалах EUvsDisinfo [16], які фіксують понад 3946 кейсів дезінформації за тематичним напрямом російсько-української війни. Другий звіт EEAS/EU HYBNET [19] описує механізми протидії FIMI (Foreign Information Manipulation and Interference), тобто іноземним інформаційним маніпуляціям і втручанням, що включають дезінформацію, пропаганду, психологічні операції та інші форми впливу на громадську думку. У міжнародній практиці стандарти репортажів у гарячих точках базуються на принципах безпеки та гуманістичної домінантності, що знаходить відображення у працях українських дослідників медіа [5; 8]. Проте, попри наявність класифікацій воєнних історій, спостерігається дефіцит аналізу конкретних мультимедійних форматів, які використовують провідні медіа для адаптації складних нарративів під запити аудиторії [17]. Залишається недостатньо опрацьованим питання конкретних практик сторителінгу в таких онлайн-медіа, як «Hromadske», «Українська правда», «Суспільне» [13; 15; 17], з перетворення досвіду війни на цілісний публічний нарратив.

Метою дослідження є структурно-функціональна класифікація матеріалів онлайн-медіа «Hromadske» [17], «Українська правда» [15] та «Суспільне» [13] (репортажі, інтерактивні лонгріди, відеосвідчення), поглиблений аналіз їх комунікативних стратегій. Наукова розвідка спрямована на виявлення особливостей конструювання воєнних історій, а також визначення їхньої ролі у формуванні суспільного розуміння війни, протидії дезінформації та зміцненні інформаційної стійкості держави.

Виклад основного матеріалу. Вибір зазначених медіаплатформ в якості матеріалу

дослідження зумовлений їхніми унікальними та взаємодоповнювальними редакційними стратегіями, що дозволяє комплексно проаналізувати український сегмент цифрового сторителінгу. Зокрема, «Hromadske» [17] апелює до відеоформатів та «чистої» прямої мови героїв без надмірної інтерпретації журналістом. Така модель мінімізує суб'єктивність медіатора, дозволяючи аудиторії самостійно проживати досвід героя, що є критично важливим для збереження автентичності та емоційної правди воєнного часу. «Українська правда» [15] є оперативним аналітичним медіа, де воєнний сторителінг інтегрований у загальнополітичний та стратегічний контекст. Комунікативною метою виступає надання фактологічної основи для розуміння перебігу війни та боротьба з ворожими дезінформаційними нарративами шляхом експертної верифікації. «Суспільне» [13] реалізує модель «медіаархіву», поєднуючи регіональну розгалуженість із високими стандартами нейтральності. Редакційна стратегія Суспільного мовника спрямована на фіксацію голосів свідків з усіх куточків країни, що забезпечує інклюзивність воєнного нарративу та формування цілісної колективної пам'яті.

В основу методології дослідження покладено якісний контент-аналіз та дискурс-аналіз матеріалів онлайн-медіа «Hromadske» [17], «Українська правда» [15] та «Суспільне» [13]. Вибір цих ресурсів зумовлений їхньою репрезентативністю, високим рівнем довіри аудиторії та різними редакційними моделями: від громадського та суспільного мовлення до приватного оперативного медіа.

Дослідження реалізовано у чотири етапи: формування емпіричної бази шляхом відбору публікацій за 2022–2025 рр., що охоплюють ключові теми (бойові дії, досвід цивільних, воєнні злочини, міжнародний контекст); структурно-нарративний аналіз через виявлення моделей побудови воєнних історій (героїка, трагедія, свідчення); порівняльний аналіз: зіставлення редакційних стратегій та жанрових пріоритетів; статистична обробка, квантитативний аналіз тематичного розподілу контенту.

Основним етичним викликом дослідження є робота з травматичним контентом. Під час аналізу враховувалися принципи «не нашкод» щодо героїв публікацій та дотримання журналістами стандартів травмоусвідомленого сторителінгу. Обмеження дослідження зумовлені динамічністю воєнних подій та зміною безпекових протоколів,

що впливає на глибину деталізації певних репортажів.

Аналіз емпіричних даних дозволив виявити специфіку жанрового та тематичного наповнення медіа. На основі контент-аналізу вибірки матеріалів (n=289) за період 2022–2025 рр. було систематизовано дані щодо жанрових та тематичних особливостей сторителінгу. Результати статистичної обробки матеріалів представлено в таблиці 1. Встановлена жанрова специфіка (див. Табл. 1) безпосередньо корелює із комунікативними цілями, які ставить перед собою кожна редакція. Якщо жанрова структура визначає зовнішню форму контенту, то аналіз комунікативних стратегій дозволяє розкрити внутрішнє наповнення воєнних наративів. Зокрема, вибір між емпатійним висвітленням людської трагедії та мобілізаційним акцентом на героїці визначає рівень емоційної валентності матеріалів.

Таблиця 1
Жанрова структура воєнного контенту в онлайн-медіа

Жанрова домінанта	«Hromadske»	«Українська правда»	«Суспільне»
Оперативні новини	18	32	27
Аналітичні статті та огляди	14	21	16
Репортажі з місця подій	22	11	18
Наративні історії / Long-reads	26	14	19
Мультимедійні проєкти	20	7	24
Разом	100	85	104

Отримані дані свідчать про те, що «Hromadske» фокусується на складних наративних формах (сумарно 48 % становлять репортажі та лонгріди), тоді як «Українська правда» виконує функцію головного інформаційного хабу (37 % становлять новини). «Суспільне» демонструє найвищий рівень мультиплатформності через відеоконтент (23 %). Логічним продовженням аналізу жанрової структури є дослідження емоційно-наративного забарвлення матеріалів. У Таблиці 2 систематизовано розподіл цих стратегій, що демонструє вектор впливу кожного медіа на суспільну свідомість. Інтерпретація отриманих даних свідчить про високий показник емпатійної стратегії у «Hromadske» (52 %), підтверджує використання концепції «журналістики травми» [12; 18], спрямованої на глибоке проживання досвіду героя.

Таблиця 2
Розподіл комунікативних стратегій за типом емоційної валентності (у %)

Комунікативна стратегія	«Hromadske»	«Українська правда»	«Суспільне»
Емпатійна (фокус на переживанні травми)	52 %	18 %	35 %
Мобілізаційна (фокус на перемозі та силі)	20 %	42 %	25 %
Інформаційно-когнітивна (факти, аналіз)	15 %	30 %	20 %
Документально-архівна (фіксація злочинів)	13 %	10 %	20 %

«Українська правда» дотримується мобілізаційного та когнітивного підходів, що є релевантним для протидії ворожій дезінформації та підтримки духу спротиву [3; 9]. Реалізація окреслених комунікативних стратегій потребує відповідного інструментарію, який би забезпечував належний рівень довіри та залученості аудиторії. У цифровому середовищі це досягається через використання мультимедійних компонентів, що трансформують класичний текст в інтерактивний досвід. Ефективність обраних стратегій безпосередньо залежить від застосованого мультимедійного інструментарію. Для розуміння того, як саме технічні рішення допомагають втілювати моделі «медіа як свідка» чи «інформаційного хабу», варто розглянути частоту використання специфічних інструментів залучення (Engagement Tools), представлених у Таблиці 3.

Таблиця 3
Використання інструментів залучення (Engagement Tools) у спецпроєктах (середній показник частоти використання елемента в одному матеріалі)

Мультимедійний інструмент	«Hromadske»	«Українська правда»	«Суспільне»
Пряма мова (без авторської редукції)	7.5	2.1	5.4
Візуальні докази (фото/відео свідків)	6.2	3.8	8.1
Інтерактивні елементи (карти, таймлайни)	1.4	4.5	2.3
Ембедовані аудіоцитати / подкасти	3.8	1.2	2.5

Статистика даних підтверджує унікальну модель «Hromadske» через апелювання до «чистої» прямої мови (7.5 позицій на матеріал), що мінімізує суб'єктивність журналіста. Високий показник візуальних доказів у «Суспільного» (8.1) корелює з їхньою стратегією медіа як «цифрового свідка», що забезпечує верифікацію подій для внутрішньої та міжнародної аудиторії [13; 16].

Отримані дані свідчать про суттєві відмінності в редакційних стратегіях: «Hromadske» демонструє найвищий показник у категоріях «Історії» (26) та «Репортажі» (22). Це підтверджує орієнтацію медіа на гуманітарний сторителінг та документування індивідуального досвіду. «Українська правда» фокусується на оперативному інформуванні та експертній оцінці, про що свідчить домінування новин (32) та аналітики (21). «Суспільне» виявляє найбільш збалансовану модель із потужним відеосегментом (24), що зумовлено його статусом мультиплатформного мовника.

Аналіз емпіричного матеріалу дозволяє виділити специфічні моделі сторителінгу, які застосовує кожна з редакцій для конструювання воєнного наративу. На платформі «Hromadske» домінує модель «медіа як свідка», де ключовим інструментом протидії «втоми від новин» стає прийом «олюднення» війни. У межах цієї моделі журналіст виконує роль медіатора між героя та емпатією аудиторії, що забезпечує глибоке емоційне залучення. Практична реалізація цього підходу базується на кросплатформній адаптації, завдяки якій одна історія трансформується під різні формати залежно від майданчика поширення. Зокрема для ютуб-каналу створюються розгорнуті документальні драми з повільним темпоритмом, тоді як для інстаграма готуються динамічні відео з акцентом на ключову емоцію, а на сайті публікуються глибокі лонгриди з мультимедійними вставками. Натомість «Українська правда» реалізує модель «інформаційно-аналітичного хабу», де сторителінг підпорядковується стратегічному контексту та верифікації подій. Редакція використовує інструменти експертної інтерпретації та інтерактивної візуалізації даних, що дозволяє аудиторії осягнути масштаб воєнних дій через поєднання особистих свідчень із аналізом фронтової ситуації. Модель «Суспільного» характеризується підходом «національного архіваріуса», що базується на широкій мережі регіональних кореспондентів та фіксації голосів свідків з усіх куточків країни. Така модель забезпечує інклюзивність воєнного дискурсу та створює ефект колектив-

ної присутності, поєднуючи класичні репортажні стандарти із сучасними цифровими форматами свідчень.

Важливим елементом для аналізованих медіа є візуальна домінанта, оскільки поєднання якісного відеоряду з особою драмою створює ефект безпосередньої участі та значно підвищує рівень взаємодії порівняно з формалізованим викладом хроніки бойових дій. На відміну від традиційних методів інформування, такий сучасний воєнний сторителінг перетворює індивідуальний досвід війни на цілісний публічний наратив. Це дозволяє не лише фіксувати історичні факти, а й активно формувати національну ідентичність через спільне проживання травми та героїзму. Такий підхід є критично важливим для зміцнення інформаційної безпеки та підтримки соціальної стійкості держави в умовах тривалої збройної агресії РФ проти України.

На відміну від традиційного інформування, сучасний воєнний сторителінг в онлайн-медіа перетворює досвід війни на цілісний публічний наратив. Це дозволяє не лише фіксувати факти, а й формувати національну ідентичність через спільне проживання травми та героїзму, що є критично важливим для інформаційної безпеки та соціальної стійкості країни.

Висновки. Дослідження стратегій воєнного сторителінгу в онлайн-медіа дозволяє підбити підсумки. Сучасний український медіапростір трансформувалася від суто оперативного інформування до створення складних наративних моделей, де кожен майданчик виконує свою роль: «Українська правда» забезпечує аналітичну стійкість, «Суспільне» формує інклюзивну регіональну картину подій, а «Hromadske» виступає етичним медіатором людського досвіду. Встановлено, що робота «Hromadske» з воєнними історіями є зразковим прикладом переходу від класичної журналістики новин до глибокого формування колективної пам'яті. Завдяки апелюванню до «чистої» прямої мови героїв та мінімізації авторської інтерпретації, медіа створює простір для безпосереднього проживання травми та героїзму. Це дозволяє аудиторії уникати «втоми від новин», трансформуючи біль окремої людини у спільний національний досвід спротиву.

Інтеграція мультимедійних інструментів, від документальних відеодрам до динамічного адаптивного контенту в соцмережах, дозволяє онлайн-медіа не лише утримувати увагу в умовах надмірного інформаційного потоку, а й здійснювати глибокий соціаль-

ний вплив. Поєднання візуальної домінанти з етичним підходом до сторителінгу перетворює цифрові платформи на потужний засіб конструювання національного нарративу. Таким чином, сучасний воєнний сторите-

лінг стає фундаментом інформаційної безпеки держави, забезпечуючи суспільну солідарність та збереження історичної правди в умовах тривалої збройної агресії РФ проти України.

Література:

1. Біловус Л., Шафранський В., Грішин Е., Іванова С. Медіа як простір соціальної взаємодії: журналістика і соціальна робота в соціонімічному вимірі. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Філологія*. 2025. № 4 (18). С. 12–20. <https://doi.org/10.32689/maup.philol.2025.4.2>
2. Вакулич О., Новородовська Л. Російська пропаганда агресії проти України (2014–2021 рр.). *Український інформаційний простір*. 2023. Вип. 1(11). С. 119–132. [doi:10.31866/2616-7948.1\(11\).2023.279610](https://doi.org/10.31866/2616-7948.1(11).2023.279610).
3. Ващенко Н. М. Головні нарративи сучасної російської пропаганди як впливогенна проблематика в умовах консцієнтальної війни Росії проти України. *Наукові записки Інституту журналістики*. 2020. Т. 1 (76). С. 180–202. <https://doi.org/10.17721/2522-1272.2020.76.15>
4. Вийшла друком монографія «Мова і війна: динаміка мовної системи і мовна політика». *Національна академія наук України*. 08.05.2024. URL: <https://old.nas.gov.ua/UA/Messages/Pages/View.aspx?MessageID=11304>
5. Косюк О. Культура як комунікація у гарячих точках планети : монографія. Луцьк : Вежа-Друк, 2025. 316 с.
6. Кулик О., Овсієнко Л., Кардаш Л. Синтаксичні засоби вираження агресії та незгоди в дискурсі українського Facebook. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Філологія*. 2025. № 4 (18). С. 84–89. <https://journals.maup.com.ua/index.php/philology/article/view/5427>
7. Лаврик О. В., Гнатенко С. А. «Військова»/»воєнна» журналістика: особливості потрактування понять у сучасному медіапросторі. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2024. Т. 35 (74). Ч. 2. С. 184–188. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2024.2.2/29>
8. Літвінова-Михальонюк Т. В., Побідаш І. Л. Трансформація стандартів журналістики в умовах збройних конфліктів: між «журналістикою миру» та «журналістикою війни». *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2025. Т. 36 (75). Ч. 2. С. 224–230. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2025.4.2/35>
9. Михайлюк О. Глобальні нарративи як механізм стратегічного інформаційного впливу. *Філософія та політологія в контексті сучасної культури*. 2025. Т. 17. № 1. С. 248–257. <https://doi.org/10.15421/352532>
10. Мицюк М. Типологія та функції сучасних медійних нарративів російсько-української війни. *Folia Philologica*. 2024. № 7. С. 30–38. <https://doi.org/10.17721/fofia.philologica/2024/7/4>
11. Нечай М. І. Еволюція ролі спеціальних кореспондентів у зонах конфлікту: від репортажу до мультимедійної журналістики. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2025. Т. 36 (75). № 5. Ч. 2. С. 262–268. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2025.5.2/39>
12. Пінчук О. В. Психоедукація для медіа щодо травмоусвідомленої та екологічної журналістики під час війни. *Проблеми політичної психології*. 2025. Т. 17(31). С. 152–166. <https://doi.org/10.33120/porp-Vol17-Year2025-200>
13. Суспільне Новини. Офіційний сайт. URL: <https://suspilne.media>
14. Трачук М. А., Андрущенко М. Ю. Тенденції й особливості функціонування онлайн-медіа. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2024. Т. 35 (74). № 4. Ч. 2. С. 212–220. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2024.4.2/34>
15. Українська правда. Офіційний сайт. URL: <https://pravda.com.ua>
16. DISINFO DATABASE. Disinformation cases database: Ukraine. 2025. URL: [https://euvsdisinfo.eu/disinformation-cases/?disinfo_keywords\[\]=keyword_77110](https://euvsdisinfo.eu/disinformation-cases/?disinfo_keywords[]=keyword_77110)
17. Hromadske. Офіційний сайт. URL: <https://hromadske.ua>
18. Onufriv S. Peculiarity of Journalistic Communication with People Who Have Experienced Traumatic Events. *Visnyk of the Lviv University. Deries Journalism*. 2025. Issue 57. P. 250–260. URL: <https://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/journalism/article/view/13310/13529>
19. Report on EEAS Activities to Counter FIMI: Strategic Communications, Task Forces and Information Analysis (STRAT.2). EU HYBNET. 2022. 19 P. URL: <https://euhybnet.eu/wp-content/uploads/2023/03/D4.3-2022-Report-on-EEAS-Activities-to-Counter-FIMI.pdf>

Дата першого надходження статті до видання: 26.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 20.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026